

๑

แฟนคลับ

เช้าวันที่ทีมงานละครมารวมตัวที่ชั้นสามของอาคารสำนักงานให้เช้า แต่เช้าเพราะมีกำหนดการแคสติ้งหรือคัดเลือกนักแสดงสำหรับละครเรื่อง *เพลิงพรางตา* ละครสร้างสรรค์สังคมเรื่องใหม่ของบริษัทเจเนจัด พลัส สตูดิโอของเจนกิจ ผู้จัดละครวัยสามสิบกลางๆ ที่ได้รับโอกาสให้ผลิต ละครบ๊องสถานีโทรทัศน์เป็นเรื่องที่สอง หลังจากละครเรื่องแรกของบริษัทได้รับรางวัลละครสร้างสรรค์สังคม ที่งานยังมากันไม่ครบ คนที่มาแล้วจึงมานั่งคุยกันที่มุมกาแฟ

“ตื่นตื่นใหม่แดน” กัลยา คนเขียนบทที่ใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นถาม แदनสรวง ผู้กำกับการแสดงหนุ่มที่ยังนับว่าเป็นมือใหม่

“ก็...ไม่เท่าไรหรอก” แदनสรวงบอก

“ปากแข็ง” เพื่อนสาวที่คบกันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเอ่ยยิ้มๆ เพื่อนหนุ่มหันมาส่งสายตาวางอย่างจะบอกว่า ‘เกลียดคนรู้ทัน’ สาวเจ้าเลยหัวเราะแล้วว่าต่อไป

“ตาวางกับหมีแพนด้า ทำไมจะไม่รู้ ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ
แหงๆ”

“ว่าแต่เขา ตัวเองไม่ตื่นเต้นเลยนั่นสิ เปลี่ยนแนวเขียนแบบนี้”
แदनสรวงแซวเพื่อนบ้าง

“ก็ตื่นเต้นนะสิถึงได้ถาม” กัลยาบอก แวดตาสนุกสนานที่ได้แซวเพื่อนเมื่อครู่จางหายไป เพราะคนพูดก็หัวันใจ

กัลยาเคยเป็นลูกทีมเขียนบทของสุชาติ คนเขียนบทมือรางวัลที่กวาดรางวัลบทละครโทรทัศน์ยอดเยี่ยมจากหลายสถาบันตลอดระยะเวลาสามสิบปีในการทำงาน สุชาติเป็นหัวหน้าทีมเขียนบทละครโทรทัศน์เรื่องแรกของบริษัทเจเนจัดพลัส เขาเลือกลูกทีมจากลูกศิษย์ในคอร์สอบรมการเขียนบทโทรทัศน์ที่เคยเปิดสอน สุชาติคัดเลือกลูกศิษย์ชายหนึ่งหญิงหนึ่งมาร่วมทีมทำงาน พอมีงานละครเรื่องใหม่สุขภาพของสุชาติก็ไม่อำนวยให้เร่งทำงานเขียนบทได้ สุชาติจึงเสนอให้เจเนจิกมอบหมายให้กัลยาเขียนบทละครเรื่องใหม่นี้คนเดียว เป็นงานฉายเดี่ยวงานแรกของเธอ

“แต่ที่มันใจในตัวแก้วนะ” เจเนจิก ผู้บริหารสูงสุดของบริษัทบอก
พลางเดินถือแก้วกาแฟมาส่งให้หญิงสาว

กัลยายกมือไหว้ก่อนรับแก้วกาแฟแล้วบอกกับเจเนจิก “แก้วต้อง

ขอบคุณพี่เจที่ไว้ใจให้แก้วเขียนเดี๋ยวนะคะ”

“พี่เจบอกแก้วไปเลยสิชะว่าพี่เจเลือกแก้วเพราะเห็นฝีมือมัน ไม่ใช่เพราะสงสาร แก้วมันชอบคิดอย่างนี้อยู่เรื่อย” แदनสรวงว่า

“เฮ้ยแก้ว คิดอย่างนี้ได้ไง พี่ชาติเสนอแก้วมา พี่ก็ชอบสำนวนและมุมมองการเขียนของแก้วพี่ถึงได้เลือกแก้ว มันไม่เกี่ยวกับที่แก้วเป็นแบบนี้สักหน่อย”

เจนกีนึกจะพูดว่ามันไม่เกี่ยวกับที่กัลยาเดินไม่ได้ แต่นึกได้หนังสือเล่มหนึ่งที่พูดเช่นนั้น เมื่อเห็นว่ากัลยาก็รับด้วยแววตาที่ไม่สดใสสักเจ้าของบริษัทหนุ่มจึงกล่าวต่อไป

“ละครเรื่องหนึ่งใช้เงินตั้งเท่าไร พี่ทำธุรกิจ ไม่ได้ทำงานการกุศลนะแก้ว ถึงจะได้ตัดสินใจอะไรเพราะความสงสาร”

คราวนี้กัลยาก็ให้เจนกีนั่งพักและตา

“ผมก็ชอบบทของพี่แก้วนะ ผมว่าพี่เขียนดีกว่าเรื่องที่แล้วอีก” จีรพัฒน์ ผู้ช่วยผู้กำกับที่เคยร่วมงานในละครเรื่องก่อนเอ่ยขึ้นขณะชงกาแฟ

“เรื่องที่แล้วเขียนกันตั้งสามคน จีรูได้ยังไงว่าตอนไหนเป็นตอนพี่เขียน” กัลยาถาม เพราะถึงอย่างไรเธอก็ยังไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง

“ของอย่างนี้มันมีลายเซ็นนะพี่ ลายเซ็นพี่แก้วออกจะชัด”

“ใช่ ชัดมาก ใครอ่านก็รู้ แต่แก้วอาจจะไม่รู้ตัว สกุก ได้ประเด็นเห็นภาพ เอาไปทำต่อก็ง่าย” แदनสรวงออกความเห็นในมุมมองของ

ผู้กำกับ

“พี่ชอบซีเรียสของแก้ว แต่คราวนี้เราต้องราดช็อกโกแลตเยอะๆ น้อยนะ” ผู้จัดหนุ่มว่า

“แก้วก็พยายามเคลือบช็อกโกแลตเต็มที่แล้วนะคะพี่เจ”

เจนกิจเรียนจบปริญญาโททางด้านสร้างสรรค์ธุรกิจการแสดงจากประเทศอังกฤษ เมื่อกลับมาเมืองไทยก็ใช้ทุนของครอบครัวเปิดบริษัทแห่งนี้ เขามุ่งหวังจะทำละครดีมีคุณภาพและบริษัทก็ได้รับการยอมรับในวงการเมื่อเปิดตัวงานชิ้นแรกได้ดี มีรางวัลเป็นขวัญกำลังใจในการสร้างสรรค์ผลงานต่อไป เจนกิจรู้ว่ารางวัลอย่างเดียวยังไม่ทำให้บริษัทอยู่รอดได้ ละครดีก็ต้องได้รับความนิยมนจากประชาชนด้วยจึงจะเรียกได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

เขามักบอากับทีมงานเสมอว่างานบันเทิงที่เห็นสาระอย่างเดียวนั้น เข้าใจยากเหมือนซีเรียลธัญพืชที่มีประโยชน์แต่ไม่อร่อย จึงต้องเคลือบช็อกโกแลตให้หอมหวานชวนรับประทาน

เจนกิจอยากทำละครที่ไม่ใช่เพียงสะท้อนสังคม แต่ช่วยชี้้นำให้คนดูรู้ถูกรู้ผิดด้วย เขาเห็นว่าละครสมัยนี้มักมีเรื่องความรักความแค้น รัชยาอาฆาตเป็นส่วนใหญ่ การถ่ายทอตบละครก็มักเล่าผ่านภาพความรุนแรง ตบตีแย่งชิง แม้ว่าผู้จัดละครจะอ้างว่าทำเพื่อเรียกเรตติ้งหรือความนิยมนจากผู้ชม แต่เจนกิจกลับคิดว่าละครบางเรื่องทำไปเพื่อสนองอารมณ์ผู้สร้างมากกว่า ผู้จัดหนุ่มอยากให้ละครของตนเป็นทางเลือก และไม่เชื่อว่าที่ละครในท้องตลาดไม่มีคุณภาพนั้นเป็นเพราะเมื่อทำละครดีก็

“ไม่มีคนดู เขาเชื่อมั่นว่าถ้าละครดีจริง อย่งไรเสียก็ต้องมีคนดู

“แล้วเรื่องนี้พี่ขอให้กำกับแบบแซ่บๆ หน่อยนะแดน แบบขยับได้ขยับไปเลย เหมือนที่เราคุยกันไว้ เอาให้สนุก แต่อย่าให้มันแรงจนคนดูกดรีโมทหนีก็แล้วกัน เรื่องนี้พี่ตั้งเป้าไว้ว่าต้องได้ทั้งเงินทั้งกล่อง” เจนกิจหมายถึงรางวัล

“ไม่ต้องห่วงครับพี่ ผมเต็มที่อยู่แล้ว บทดี มีผู้ช่วยคู่ใจอย่างนายจិតทุกอย่างผ่านหลุยแน่นอน” แदनสรวงรับคำด้วยความมั่นใจ

“คร่ำพี่...โยนมาเหอะ ผมรับไว้เอง” จิตรพัฒน์รับคำขำๆ เป็นที่รู้กันว่าผู้ช่วยผู้กำกับนั้นต้องคอยดูแลงานในหลายส่วนเพื่อให้การถ่ายทำละครโทรทัศน์เป็นไปได้อย่างราบรื่น จิตรพัฒน์ไม่เคยกลัวงานหนัก คนอย่างเขาพร้อมที่จะลุยอยู่แล้ว

“นัดนักแสดงมาแคสต์ได้ครบหรือเปล่า” แदनสรวงถามผู้ช่วย

“คนเด่นๆ ที่เราคาดไว้มาครบซะ บทนางเอก พระรอง สมทบทั้งหมด ผมว่าน่าจะแคสต์หมดในวันนี้เลย”

“อ้าว แล้วพระเอกไม่ต้องแคสต์หรือคะ” กัลยาถาม เธอเห็นแदनสรวงมีสีหน้าเครียดขึ้นเล็กน้อยก็รู้สึกได้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติ

“พี่ยังไม่ได้บอกแก้วหรือ พอตีวันนั้นแก้วไม่ได้มาประชุม คือนั่งนะ ทางผู้บริหารช่องเขาส่งลูกชายมาเป็นพระเอก พี่เข้าใจว่าทีมเราไม่เคยเจอเงื่อนไขอะไรแบบนี้ พี่เองก็รู้ว่าพวกเราคงลำบากใจ แต่พี่ที่ไม่มีทางเลือกมากนักหรอก” เจนกิจบอก

“ถึงจะแข็ง แต่ก็เข้าใจได้ครับ” แदनสรวงว่า “ผมไม่มีปัญหาอะไร

ที่จะใช้นักแสดงหน้าใหม่ ขอแค่อย่าอึกสูงก็พอ”

“เขาก็ไม่ใหม่มากนะคะพี่ นุกไปค้นข้อมูลมา คุณต้นเนียเขาเป็น นายแบบ มาเล่นเป็นพระรองแค่เรื่องเดียวก็จริง แต่ก็มีแฟนคลับพอตัว ที่เดียวนะคะ” นุกนิก สวัสดิการกองถ่ายที่เตรียมงานของตัวเองเสร็จแล้ว เดินมาร่วมวงออกความเห็น

“ถ้านักดีสิ จะได้มาช่วยดึงเรตติ้งให้ละครเรา” จีรพัฒน์บอก

“หนูว่าเขาหล่อดีนะพี่จี เสียตายที่เขามีแฟนแล้ว แฟนเขาก็เป็น ดารานะ”

“รู้ดีนะเรา” จีรพัฒน์พูดกับนุกนิกด้วยความเอ็นดู นุกนิกเป็น นักศึกษาที่เคยมาฝึกงานที่บริษัท หลังฝึกงานก็ยังแวะเวียนมาเยี่ยมพี่ๆ ที่ทีมงานอยู่เสมอ เมื่อเรียนจบเธอก็มาสมัครทำงานที่นี่ จึงเป็นน้องเล็กที่สนิทสนมกลมเกลียวกับทุกคน

“ก็พอหนูรู้ว่าเขาจะมาเป็นพระเอกหนูก็เลยติดตาม หนูสนใจงานนะพี่จี”

“เออ งั้นเดี๋ยวแคสต์เสร็จ หาประวัติผลงานคนที่แคสต์ได้มาให้พี่ทุกคนเลยนะ”

“อะไรพี่ นั่นมันเกินงานสวัสดิการแล้วนะ”

“อ้าว ก็เห็นชอบเรียนรู้อู๊” ผู้ช่วยว่ายิ้มๆ ทำให้ทุกคนพากันขำท่าทาง แง่งอนอย่างเด็กสาวของน้องเล็กในทีม

“แล้วที่ว่าแฟนเขาเป็นดารานะใคร ดั่งไหม” กัลยาถาม

“พี่แก้วไม่รู้เธอคะ ก็คุณต้น ตรีภพเขาเป็นแฟนกับเอม อัจฉิมา

“ไ้ คูนี่เขาหวานกันจะตาย”

“คุณเอมเขาก็จะมาแคสตัปทางเอกด้วยนะ ถ้าได้ก็ได้อเล่นคู่กันเป็นคู่ขวัญเลย” จีรพัฒน์ที่กำลังเลือกขนมอบกินแก้มก้าแพบออก

“เอม อัจจิมา...ทำทำงานนี้จะต้องสนุกแน่ๆ ใ้ใหม่แดน” กัลยาว่ายิ้มๆ

“ไม่รู้...ไปทำงานกันได้แล้ว ไปจี”

แดนสรรวกลูกออกจากวงสนทนา ทำให้จีรพัฒน์หยุดชะงัก รีบยัดขนมที่เหลือครึ่งชิ้นเข้าปาก ดื่มก้าแพรววดเดียวหมดแก้วแล้วเดินตามลูกพี่ไปอย่างงงๆ

“แดนเป็นอะไร ทำไมมันหุนหันแปลกๆ” เจนกิจถาม

“มันเงินนะพี่” กัลยาบอก

“เงิน?”

“ค๊ะ แดนเป็นแฟนคลับคุณเอม”

“ถ้าจะชอบเอมมากๆ ด้วยนะเนี่ย เสือยิ้มยากถึงเงินได้ งานนี้น่าจะสนุกอย่างที่แก้อบอก” ผู้จัดหนุ่มไฟแรงว่ายิ้มๆ

๒

เพลิงพรางตา

“เพลิงพรางตา เป็นเรื่องของหญิงสาวสองพี่น้องที่มีเป้าหมายชีวิตต่างกัน พุดจีบและพวงครามเป็นลูกสาวแม่บ้านในบ้านของคุณนายมัลลิกา พุดจีบเป็นคนกตัญญูรู้คุณ เธอดูแลรับใช้คุณนายมัลลิกาและครอบครัวอย่างดี สำนึกบุญคุณคุณนายที่ส่งเสียให้เรียนจนจบมหาวิทยาลัยและได้มีงานทำ แม้เธอจะเป็นครูเงินเดือนไม่มาก ต่างจากน้องสาวอย่างพวงครามที่เฝ้าแต่คิดทะเลาะทะเลาะยานธิดตัวเองให้พ้นจากการเป็นลูกคนใช้อยู่ตลอดเวลา พวงครามไม่เคยพอใจในชีวิตตนเอง เคียดแค้นหาว่าคุณนายมัลลิกาก็ตักความรักในวัยเรียนของเธอกับนพดล เพื่อนนักเรียน ทั้งที่ความจริงแล้วคุณนายทำไปเพื่อหวังจะให้เธอเป็นคนดีอยู่

ในกรอบที่ถูกต้องที่ควรเหมือนกับพุดจิบ

“พวกครามไปรยเสน่ห์ใส่เมฆ ลูกชายคนเดียวของคุณนายจนได้ แต่งงานกัน พุดจิบแอบรักเมฆมาตลอดแต่เธอก็เสียสละให้น้องสาว เมื่อเมฆพาพวกครามออกจากบ้านเพราะแม่ของเขาไม่พอใจ พวกครามก็ทนกัดก้อนเกลือกินไม่ไหว เธอมีลูกกับเมฆ แต่ก็ทิ้งเมฆกับลูกไปมีสามีใหม่ เมฆไม่ยอม ทั้งสองคนทะเลาะกันจนรเกิดอุบัติเหตุทำให้เมฆพิการ เมฆจึงพาลูกกลับมาอยู่กับคุณนายมัลลิกา

“สามีใหม่ของพวกครามคือไฟโรจน์ เศรษฐีใหญ่ที่รักและตามใจเธอทุกอย่าง แต่พวกครามไม่เคยลืมความเคียดแค้นที่มีต่อคุณนายมัลลิกา เธอให้คนไปวางเพลิงห้องแถวและตลาดของคุณนาย ทำให้คุณนายหมดเนื้อหมดตัวและมาอยู่กับนี้ยืมสินจากไฟโรจน์โดยไม่รู้ เมื่อคุณนายไม่มีเงินใช้หนี้พวกครามก็เข้ามายึดบ้าน ขับไล่คุณนายมัลลิกาและทุกคนออกจากบ้าน คุณนายตรอมใจจนเสียชีวิต พุดจิบยังคงดูแลเมฆจนชายหนุ่มเห็นถึงความรักที่เธอมีให้เขาเสมอมา เมฆแต่งงานกับพุดจิบและสร้างครอบครัวที่มีความสุขแม้จะไม่ร่ำรวย พวกครามได้ทุกอย่างที่เธอต้องการ แต่ผลกรรมทำให้พวกครามได้พบกับพดลที่ยังหลงใหลในตัวเธอ พดลแย่งชิงพวกครามจากไฟโรจน์ทำให้เกิดโคกนาฏกรรมกรรมที่พวกครามกระทำต่อผู้มีพระคุณก็ทำให้ชีวิตของเธอมืดจบเหมือนตายทั้งเป็นเพราะเพลิงแค้นที่มีต่อคุณนายมัลลิกาพรางตาเธอ...

“เรื่องย่อก็ประมาณนี้ค่ะ” กัลยาเล่าเรื่องย่อละครเรื่องเพลิงพรางตาให้นักแสดงที่มาทดสอบบทฟังก่อนที่การทดสอบจะเริ่มขึ้น ทุกคน

นั่งรวมกันอยู่ที่ห้องโถงกลางของบริษัท ส่วนผู้จัดและทีมงานนั่งรวมกันอยู่ที่มุมหนึ่ง

หลังจากอ่านเรื่องย่อให้ทุกคนฟังแล้วก็ฉายก็หมุนรถเข็นกลับไปยังห้องคัดเลือกนักแสดง แदनสรวงมาช่วยเปิดประตูห้องให้ ผู้จัดและทีมงานเดินตามเข้าไปเพื่อเตรียมตัวสำหรับการทดสอบบท ทีมงานอีกคนก็มาแจ้งให้นักแสดงรอสักครู่

“พล็อตเรื่องก็เฉยๆ ผู้กำกับก็หน้าใหม่ คนเขียนบทก็...ดูแล้วไม่น่าเชื่อถือเลย เอ็มไม่เชื่อหรอกว่าบทจะออกมาดีได้ นี่เอ็มคิดถูกแล้วใช้ไหมคะที่มาแคสต์เรื่องนี้ล่ะ” อัจฉิมาพูดกับก๊วงนาง ผู้จัดการส่วนตัวคนสนิทที่นั่งอยู่ข้างๆ

“คิดถูกสิจ๊ะ เอ็มไม่รู้อะไร เรื่องนี้ล่ะช่องมันใจว่าต้องดี ต้องดังแน่ๆ นะคะ ถึงได้ให้คุณต้นเป็นพระเอก” ก๊วงนางส่งยิ้มให้ตรีภพที่นั่งประกบอัจฉิมาอยู่อีกฝั่ง ชายหนุ่มยิ้มรับอย่างเปิดเผย

“เออ แล้วเอ็มอย่าไปพูดให้ใครเขาได้ยินนะคะว่าเอ็มไม่เชื่อมีคนอื่นเขียนบท” ก๊วงนางพูดด้วยเสียงเบา

“ทำไมล่ะคะพี่ก๊วง เอ็มพูดความจริงนะคะ ก็ดูสภาพเขาสี”

“น้องเอ็ม...” ก๊วงนางพูดเสียงแหล่ม “อย่าพูดอย่างนี้สิคะ เดี่ยวคนเขาหาว่าเรานูลีคนพิการนะแยะเลยนะคะ”

“ใช่ เอ็ม ถึงคิดก็อย่าพูด เสียภาพลักษณ์หมดนะคะ ถ้าถูกมองแบบนั้นแล้วจะแก้ให้กลับมาเหมือนเดิมมันยากนะ” ตรีภพบอก

เมื่อแฟนหนุ่มกับผู้จัดการพูดเป็นเสียงเดียวกันอัจฉิมาจึงต้องสงบ

ปากสงบคำ แต่ในใจเธอก็ยังคิดว่าไม่ผิดที่จะคิดแบบนี้ คนพิการง่อกแงกอย่างนั้นมาเขียนบทละครมันดูไม่เจียมสังขารเอาเสียเลย

“เราจะเริ่มที่บทพูดจิบ นางเอกของเรื่องนะคะ คนแรกเชิญคุณ ลิลลี่ ลลิตาค่ะ” ทีมงานออกมาเรียกตัวนักแสดง

“ลิลลี่เป็นคนแรกเลยลูก คนที่หนึ่งต้องเป็นที่หนึ่งแน่ๆ” มารดาของนักแสดงสาววัยรุ่นดูเหมือนจะตื่นเต้นกว่าเจ้าตัวเสียอีก

“แม่ แม่ไม่ต้องตื่นเต้นได้ไหม ทำเหมือนหนูไม่เคยมาแคสติ้งงานไปได้ หนูอายุเขานะ แม่รออยู่นี่แหละ หนูเสียสมาธิ” ลลิตาบอกผู้เป็นแม่แล้วเดินตามทีมงานไป

“ดูสิคุณก๊วง แม่อุตส่าห์มาเป็นกำลังใจให้ ลิลลี่กลับมาพูดกับแม่แบบนี้” ลักษณะ แม่ของลลิตาขยับมานั่งแทนที่ลูกสาวแล้วบ่นกับก๊วงนาง

“คุณแม่อย่าไปถือสาห้องเลยคะ น้องคงจะตื่นเต้น” ก๊วงนางพูดปลอบใจ แต่ก็กลอบเบ้าปากด้วยความเมือหน่ายในความจู้จี้จ้าน

นอกจากก๊วงนางจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของอัจฉิมาแล้วเธอยังเป็นผู้จัดการส่วนตัวของลลิตาด้วย หญิงสาวรำคาญแม่ของเด็กในสังกัด เมื่อหันไปเห็นว่าอัจฉิมากำลังคุยสนุกอยู่กับแฟนหนุ่ม จึงถือโอกาสหลบไปหาที่นั่งเช็กโทรศัพท์มือถือรับคำสั่งซื้อสินค้าออนไลน์ที่ยังไม่ได้ตอบกลับตั้งแต่เช้า

“ผมว่าเด็กคนนั้นไม่น่าจะได้บทนางเอกนะ บทนี้ไม่มีใครเหมาะเท่าเอมแล้วละ” ตริภพพูดเอาอกเอาใจแฟนสาว

“ไม่แน่นะคะ ลิลลี่เล่นบทีไสๆ มาบ่อย เขาอาจจะถนัดกว่าเอมก็ได้”

“ไม่หรอก เอมแหละเหมาะแล้ว เราจะได้เล่นคู่กันไง”

“คู่แข่งไม่ใช่หน่อยๆ เอมไม่มั่นใจ แต่ก็จะทำให้ดีที่สุดที่สุด เพราะเอมอยากเล่นคู่กับต้น”

“ต้องอย่างนี้ลิลคะ” คำพูดยังหวานไม่พอ ตรีกาพย้งส่งสายตาวหวานจ๋าให้อัจจิมาด้วย

แม้จะได้กำลังใจจากแฟนหนุ่ม แต่นางเอกสาวก็ยังไม่มั่นใจว่าจะได้รับบทที่มอดหมายเพราะคู่แข่งคนสำคัญของเธอก็มาทดสอบบทนางเอกละครเรื่องนี้เช่นกัน พิมพ์ระพี นางเอกไฮโซฝีมือดีที่เข้าวงการบันเทิงมาไล่เลี่ยกับอัจฉิมา ทั้งสองคนมีเรื่องกินแหวงแคลงใจกันมาตั้งแต่สมัยเข้าวงการใหม่ๆ

เมื่อสิบสี่ปีก่อนอัจฉิมาเข้าวงการด้วยการชักนำของกึ่งนาง เธอเข้าประกวดนางแบบรุ่นเยาว์ที่จัดโดยแบรนต์เครื่องแต่งกายวัยรุ่นแบรนต์หนึ่ง พิมพ์ระพีก็ร่วมประกวดด้วย อัจจิมาเป็นตัวเต็งที่จะชนะการประกวดตั้งแต่รอบแรกจนถึงรอบสุดท้ายเพราะแสดงบนเวทีได้ดีและในกรอบสัมภาษณ์ก็ไม่ได้ทำอะไรผิดพลาด แต่พอประกาศผลสายสะพายกลับตกเป็นของพิมพ์ระพี อัจจิมาเชื่อว่าพิมพ์ระพีชนะเพราะใช้อิทธิพลและเงินทอง เธอจึงผูกใจเจ็บตลอดมา

หลังจากนั้นทั้งสองคนก็ได้เซ็นสัญญาเป็นนักแสดงต่างช่องกัน สถานีโทรทัศน์ทั้งสองแห่งเป็นคู่แข่งทางธุรกิจ เมื่ออัจฉิมาและพิมพ์ระพี

เป็นนางเอกเบอร์ต้นๆ ของช่องจึงเป็นคู่แข่งกันมาตลอด หลังหมดสัญญา กับสถานีโทรทัศน์ทั้งสองคนต่างก็ออกมาเป็นนักแสดงอิสระ เพิ่งมีโอกาส มาทดสอบการแสดงเพื่อช่วงชิงบทบาทเดียวกันในวันนี้เอง

“ถ้าไม่เพราะต้นเป็นพระเอก เอมไม่มีทางมาแคสต์หรอกค่ะ”

“เอมไม่ถูกกับคุณระพี” ตรีภพพูดต่อให้เพราะเขารู้เรื่องนี้มานาน แล้ว

“ทำไมต้องเรียกเขาว่าคุณ” อัจจิมาตัดพ้อทันที

“ก็เขาเป็นลูกเพื่อนแม่ผม เขาก็เรียกผมว่าคุณต้น เรียกกันมา อย่างนี้ตั้งนานแล้ว ไม่มีอะไรสักหน่อย อย่างอนลิสะ รักษาภาพนางเอก แสนดีหน่อย”

อัจจิมาไม่พูดอะไรอีก เธอมองตุลิตาออกมาจากห้องทดสอบบท พลังคิดในใจว่าเด็กสาวคนนี้ไม่ใช่คู่แข่งของเธอ อัจจิมาคิดว่าคนที่เพื่อน นักแสดงสังกัดผู้จัดการคนเดียวกันใช้เวลาทดสอบน้อย อาจเป็นเพราะ ผลงานไม่เป็นที่พอใจของทีมงาน

“คนต่อไป คุณเอม อัจจิมาค่ะ”

หญิงสาวลุกขึ้นด้วยความมั่นใจว่าคราวนี้เธอจะต้องชนะพิมพ์ระพี ได้แน่นอน

“ครามทำไมครามถึงทำแบบนี้กับคุณเมฆ” อัจจิมาในบทพูดจับ สาวใช้ใส่ชื่อโต้ตอบกับทีมงานที่รับบทเป็นพวกคราม นางร้ายของเรื่อง

“ครามทำอะไร”

“ก็ที่ยั่วชวนคุณเมฆ”

“ครามไม่ใช่แค่อยั่วชวน ครามจะเอาคุณเมฆทำผ้า”

“ครามรู้ไหมว่าครามพูดอะไรออกมา”

อัจฉิมาพยายามแสดงให้หนุ่มนวลสมทบบาทนางเอกที่สุด แต่แล้วเสียงใครคนหนึ่งก็สั่งให้เธอหยุดแสดง

“หยุดก่อนครับ คุณเอมลองเล่นบทบาทวงครามแทนได้ไหม” แदनสรวงเดินมาถามเธอ

“แต่ฉันมาทดสอบบทบาทนางเอกนะคะ”

“แต่ทางการแสดงของคุณมันเหมาะเป็นนางร้าย”

“คุณหมายความว่าไง”

“คือ ผมพูดจริงๆ นะ คุณเล่นโอเวอร์แอกติง”

“คุณ...” อัจฉิมานึกโกรธด้วยรู้สึว่าการตำหนิต่อหน้าแบบนี้เป็นการหักหน้ากัน แต่ก็พยายามเก็บอาการ

“ลองดูก็ไม่เสียหายอะไรนี่คุณ นักแสดงตัวจริงต้องแสดงได้ทุกบทบาทไม่ใช่เหรอครับ คุณลองตอบทักกับผมดู... มาพี่เอง”

แदनสรวงบอกทีมงานสาวที่ทำหน้าที่ตอบท เธอจึงส่งบทละครในมือให้ผู้กำกับทำหน้าที่แทน

นี่มันอะไร เขาเป็นผู้ชายแต่ดันมาตอบทผู้หญิง นายผู้กำกับคนนี้ตั้งใจแกล้งกันชัดๆ อัจฉิมาได้แต่คิดในใจ หญิงสาวเข้าใจว่าแदनสรวงคิดว่าถ้าเธอต้องตอบทกับผู้ชายแล้วจะไม่อินบทเท่ากับผู้หญิง เธอจะต้องพิสูจน์ให้ผู้กำกับหน้าอ่นนี้เห็นว่าเธอก็เป็นนักแสดงตัวจริงคนหนึ่ง

เหมือนกัน

อัจฉิมาตั้งใจแสดงบทบาทนางร้ายอย่างสุดความสามารถ ในขณะที่แดนสรวงต่อบทอย่างไร้ความรู้สึก เธอยิ่งแน่ใจว่าเขาเกลียดเธอ ยิ่งรู้อย่างนี้ก็ยังอยากเอาชนะ แต่ต่อบทไปแล้วยังไม่ทันจะจบฉาก เจนกิจก็สั่งให้หยุดอีก แล้วบอกให้ทีมงานตามตัวพิมพะระพีที่ต้องเข้ามาเคลสติงคิวถัดไปมาต่อบทนางเอก อัจฉิมาไม่พอใจ แต่เธอก็ไม่กล้าขัดใจผู้จัด

“คุณระพี เริ่มตรงนี้เลยนะครับ” แดนสรวงบอกเมื่อพิมพะระพีเข้ามาในห้อง อัจฉิมานึกขวางที่ผู้กำกับหนุ่มพูดกับนางเอกไฮโซซึ่งเป็นคู่แข่งของเธอด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนกว่า

แล้วการต่อบทก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

“ครามรู้ไหมว่าครามพูดอะไรออกมา” พิมพะระพีในบทพูดจิบเอ่ยขึ้นอย่างเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์

“ครามบอกว่า ครามจะเอาคุณเมฆมาทำหัว” อัจฉิมาแสดงบทวงครามหญิงสาวผู้ทะเยอทะยาน เมื่อพิมพะระพีส่งอารมณ์มาแรง เธอก็ส่งอารมณ์กลับไปแรงไม่แพ้กัน

“พูดออกมาได้ไม่อายปาก”

“ทำไมต้องอาย มัวแต่อายแล้วดักดานเป็นขี้ข้าเขาเหมือนพีจีบครามไม่เอาด้วยหรอก”

“ทำไมครามถึงคิดแบบนี้กับคุณท่าน คุณท่านเลี้ยงดูส่งเสียเรามา นะ”

“เลี้ยงไว้เป็นขี้ข่านะลิ พีจีบนะโง่ คุณท่านนะไม่ได้หวังดีอะไร

หรรอก เขาก็แค่เอาคำว่าบุญคุณมาล่ำมเราไว้ ให้ไปไหนไม่ได้”

“ครามพูดอย่างนี้เพราะโกรธที่คุณท่านไม่ให้ครามคบหากับนาย นพดลนั้นใช่ไหม”

“ใช่ ยายแก่นั่นกลัวว่าครามจะแต่งงานไปได้ดิบได้ดี ก็เลยกันท่า”

“หยุดก้าวร้าวคุณท่านเดี๋ยวนี้นะคราม”

“ไม่หยุด แล้วครามก็จะไม่หยุดอ้อยคุณเมฆด้วย พี่จับห้ามคราม ไม่ได้หรรอก” พูดจบแล้วหญิงสาวในบทพวงครามก็เดินหลบฉากไป

“คราม...” คนรับบทพุดจิบพูดเสียงเครือ โกรธน้องสาวจนแทบจะ ร้องไห้

เจนกิจปรบมือให้นักแสดงทั้งสองก่อนจะเอ่ยว่า “ดีมากทั้งสองคน เลยครับ”

“ผมว่าเราน่าจะได้ทั้งสองบทเลยนะครับ” จีรพัฒน์ผู้ทำหน้าที่เป็น ตากล้องบันทึกภาพเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก

“จี...” พิมพ์ระพีรำพึงเรียกชื่อ แต่ดูเหมือนคนที่เธอเรียกจะไม่ สนใจฟัง เธอจะเรียกเขาซ้ำ แต่แดนสรวงพุดขัดจังหวะขึ้นเสียก่อน

“ขอบคุณครับ คุณสองคนแคลงติงจบแล้วครับวันนี้”

“นี่หมายความว่าเอมจะได้เล่นบทพวงคราม แทนที่จะได้เล่นบท พุดจิบนั้นหรือคะ” อัจฉิมาถามเจนกิจ

“ยังไม่แน่หรือครับ ยังทดสอบไม่ครบทุกคน”

“อาจจะไม่ได้สักบทเลยก็ได้” แดนสรวงพุดเบาๆ แต่อัจฉิมาก็ยัง ได้ยิน

“คุณว่าอะไรนะ” อัจฉิมาถามอย่างเอาเรื่อง

“ก็ยังไม่ประกาศผล อะไรๆ ก็ยังไม่แน่หวังมากเดี๋ยวจะผิดหวังมากนะครับ”

แดนสรวยงพุดหน้าตาเฉยแก้ตัวไปได้ น้ำขุ่นๆ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาคงคิดว่าเธอไม่มีทางจะผ่านการคัดเลือกถึงได้รำพึงออกมาแบบนั้น แต่พอเธอจับได้ใส่ทันทีทำเป็นพุดเลี้ยงไป นักแสดงสาวโกรธจนแทบจะกรี๊ด ถ้าไม่เกรงใจเงินกิจเธอคงตอบโต้เขาด้วยคำพุดเจ็บๆ แต่ที่ทำได้ตอนนี้คือเดินหนีไป แสดงให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอไม่แคร์เขา

พิมพ์ระพีกล่าวขอบคุณที่มังก่อนจะออกไป เธอมองหาจิรพัฒน์เหมือนอยากจะพุดอะไรกับเขา แต่ผู้ช่วยผู้กำกับหนุ่มเอาแต่คุยกับกัลยาเขาไม่ได้สนใจเธอเลย พิมพ์ระพีจึงตัดใจเดินออกจากห้องทดสอบการแสดงไป

กัลยาสั่งเกตเห็นจึงถาม “จ้ พี่ว่าคุณพิมพ์ระพีเขามีอะไรจะพุดกับจ๊ะนะ รู้จักกันหรือ”

จิรพัฒน์หยุดชะงักไปชั่วอึดใจก่อนจะบอก “เรียนคณะเดียวกันแค่นั้นแหละฮะ”

อัจฉิมาได้ยินเข้าก็รู้สึกว่าคุณพิมพ์ระพีกำลังจะใช้เส้นสายเพื่อให้ได้งานอีกแล้ว

“โอ๊ย...ดีจังเลยที่เอมได้บัพทวงคราม” กิ่งนางจับไม้จับมือแสดงความยินดีกับนักแสดงในสังกัดทันทีที่เงินกิจประกาศผลคัดเลือก

นักแสดง

“ดีใจอะไรกันคะพี่ก๊วง” อัจจิมาพูดเสียงแข็งแล้วลุกออกจากที่นั่งทันที

“เดี๋ยวลิแอม...แอมจะไปไหน” ก๊วงนางรีบเดินตามอัจฉิมาออกไป

“แอมจะกลับ”

“หยุดเดี๋ยวนี้นะแอม” ผู้จัดการดาราสาวเดินมาทัน เธอดึงมือเด็กในความดูแลให้เดินตามไปคุยกันที่ทางเดินไปห้องน้ำ

“แอมจะทำอย่างนี้ไม่ได้นะ มันดูไม่เป็นมืออาชีพเลย”

“ก็รู้ผลแล้ว ไม่มีอะไรแล้วนี่คะ ทำไมจะกลับเลยไม่ได้”

“กลับนะกลับได้ แต่ต้องไปลาผู้จัดก่อนสิ ไปขอขอบคุณที่เขาเลือกเรา แอมไม่ใช่นักแสดงหน้าใหม่จะได้ทำแบบนี้”

อัจฉิมาคิดว่าตัวเองวู่วามเกินไปจึงกล่าวกับก๊วงนางด้วยเสียงอ่อนลง “แอมขอโทษคะพี่ก๊วง แอมใจร้อนไปหน่อย”

“เอาเถอะ พี่เข้าใจ พี่รู้ว่าแอมคงไม่ชอบที่ได้ับบทนางร้ายแทนที่จะได้เป็นนางเอกคู่กับคุณต้น แต่บทนี้ส่งมากเลยนะแอม พวงครามเป็นตัวเดินเรื่องเลยนะ เด่นกว่าบทนางเอกอีก”

“ไม่รู้ละ ที่แอมมาแคสต์ก็เพราะอยากเล่นคู่กับต้น ถ้ารู้แบบนี้แอมไม่มาหรอก ละครก็ดูไม่น่าจะไปรอด”

“แอม พูดอย่างนี้อีกแล้วนะ” ก๊วงนางมองซ้ายมองขวากลัวว่าจะมีใครมาได้ยินเข้า

“ก็จริงนี่คะ พี่ก๊วงดูสิว่าเหมือนที่แอมบอกไหม ทีมนี้มีแต่หน้าใหม่

ผู้กำกับ ผู้จัดก็เพิ่งทำละครแค่สองเรื่อง คนเขียนบทนั้นยิ่งแล้วใหญ่”

“ทำไมไปว่าเขาอย่างนั้นล่ะ รู้ไหมว่าละครเรื่องที่แล้วที่มันเข้าได้รางวัลด้วยนะ”

“เอมว่าละครดีก็ต้องเริ่มที่บทดี งานนั้นพี่สุชาติเป็นหัวหน้าทีมบท มันก็ต้องดีอยู่แล้ว เอมยังยืนยันนะว่าเอมไม่เชื่อว่าคนงอกแงงกอย่างนั้น จะเขียนบทได้ดี”

“เอม...” กิ่งนางร้องเสียงสูง “พี่บอกแล้วไงว่าอย่าไปบุลลีเขา ถ้าโดนสังคมแบน ถึงกับหมดอนาคตเลยนะเอม”

“เอมแค่พูดตามที่เห็น แล้วนายผู้กำกับนั้นก็แกล้งเอมด้วย เขาจริงใจจะให้เอมเล่นบทร้าย ไม่ให้เอมได้แสดงฝีมือในบทนางเอก ที่จริงคนที่ทำงานมาเป็นสิบปีอย่างเอมไม่จำเป็นต้องมาแคสติงแล้วด้วยซ้ำ ที่อื่นมีแต่เขาเสนอบทมาให้เอมเลย”

“อ้าว...เอมพูดอย่างนี้มันก็ไม่ถูกนะ เรารู้อยู่แล้วว่าที่นี้เขาขอให้ทุกคนมาแคสต์เพราะอยากให้ได้นักแสดงที่เหมาะสมกับแต่ละบทที่สุด เอมยังบอกพี่เลยว่าแฟร์ดี ดีกว่าเสนอบทโดยตรง เพราะว่าใครแคสต์แล้วไม่เหมาะกับบทหนึ่งอาจจะไปลงตัวกับอีกบทก็ได้ เอมก็ได้แล้วนี่ไง”

“แต่เอมไม่ได้อยากเล่นบทนี้ ยายระพีต้องใช้เส้นเน่ๆ นายผู้กำกับนั้นก็ไม่น่าชอบเอม เขาก็ดกกันเอมไม่ให้ได้บทนางเอก”

“เอมก็ไปว่าเขา พี่ว่าเอมได้เล่นประกบกับคุณระพี ต้องดั่งเน่ๆ”

“คุณระพีๆ พี่กึ่งก็เหมือนต้นไม่มีผิด” อัจฉิมิพูดแล้วก็เปิดประตูเข้าห้องน้ำไป ปล่อยให้ผู้จัดการสาวถอนใจหนักหน่วง

หลังการประกาศผลคัดเลือกนักแสดงแล้ว แदनสรวงเดินมาคุยกับนักแสดงกลุ่มที่ไม่ได้รับคัดเลือก เขาให้กำลังใจนักแสดงหน้าใหม่หลายคนที่ทำได้ดีแม้ยังไม่ได้รับคัดเลือก ซากลับเขาเดินทางไปห้องน้ำและได้ยินคำพูดของอัจจิมาเต็มสองหู

แदनสรวงเสียความรู้สึก อัจจิมาที่เห็นวันนี้แตกต่างจากเอมอัจจิมา นักแสดงสาวดาวรุ่งที่เขาพบเมื่อสิบสองปีก่อนมาก ตอนนั้นเธอเป็นคนร่าเริงสดใส เมื่อได้พบกับแฟนคลับเธอจะให้ความเป็นกันเองและน่ารักกับทุกๆ คน

ละครเรื่องแรกที่อัจจิมาแสดง เธอรับบทเป็นพยาบาลสาวใจดี ละครเรื่องนั้นมาถ่ายทำยังโรงพยาบาลที่แมนสรวงน้องชายของเขารักษาตัวอยู่ แมนสรวงรีบรื้อให้พี่ชายพาไปดูการถ่ายทำละคร ในช่วงพักกองอัจจิมาหันมาเห็นแมนสรวง เธอเข้ามาพูดคุยอย่างเป็นกันเอง ทำให้แมนสรวงมีความสุขและมีกำลังใจรักษาตัวมากขึ้นและคนเป็นพี่ชายอย่างแदनสรวงก็ประทับใจไม่รู้ลืม สองพี่น้องกลายเป็นแฟนคลับของเอมอัจจิมาอย่างเหนียวแน่น แदनสรวงคิดว่าความฝันที่จะเป็นผู้กำกับการแสดงของเขาถูกจุดประกายขึ้นในวันนั้น

แต่วันนี้อัจจิมาทำให้ภาพประทับใจนั้นพังทลายไปหมดสิ้น

แदनสรวงสังเกตเห็นสายตาที่นางเอกสาวมองกัลยาตั้งแต่ตอนที่อ่านเรื่องย่อให้ทุกคนฟัง เขาเฝ้าแต่บอกตัวเองว่าอาจจะมองผิดหรือคิดไปเองว่านั่นเป็นสายตาดูแคลน อัจจิมาอาจแค่ไม่ค่อยได้เห็นคนพิการที่ใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นอย่างเพื่อนของเขา เธออาจเคยเห็นแต่ผู้ป่วยในโรง-

พยาบาลจึงรู้สึกแปลกใจและมีสายตาแบบนั้น แต่คำพูดที่แดนสรวงได้ยินจากปากอัจฉิมาเป็นเครื่องยืนยันความคิดของเธอได้ดี อัจฉิมาถูกฝึมือการกำกับแสดงของเขา เขาไม่ว่า แต่ที่เธอดูแลเพื่อนรักของเขา เขาจับไม่ได้

ผู้กำกับหนุ่มยื่นรอนางเอกสาวเดินออกมาจากห้องน้ำโดยไม่มีผู้จัดการเดินตามมา เขาเปิดฉากเคลียร์ใจกับเธอทันที

“คุณอัจฉิมา คุณคิดว่าบทละคร เพลงพรางตานี้มันไม่สนุกเลยหรือ”

“เอ่อ...ฉัน” อัจฉิมาอึ้งอ้น นี่เขาได้ยินที่เธอพูดหรือ ถ้าเขาคิดว่าเธอเหยียดคนพิการอย่างที่กึ่งนางว่า ภาพลักษณ์ของเธอคงไม่เหลือชิ้นดี “ฉันก็แค่คิดว่าคนเขียนบทมือใหม่ งานมันจะออกมาไม่ดีก็เท่านั้นเอง”

“แล้วที่คุณว่าผมแก้งคุณ กิดกันไม่ให้คุณเป็นนางเอกล่ะ”

“ก็มันจริงไหมล่ะ ตอนฉันทดสอบบทนางเอก คุณยังไม่ทันได้ฟังด้วยซ้ำ”

“ผมฟังแล้ว ผมเห็นแล้ว คุณนะ มีแต่แอกติง ไม่มีอินเนอร์”

“คุณเป็นใคร กำกับใครมาบ้าง คุณถึงได้มาวิจารณ์ว่าฉันไม่มีอินเนอร์”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ คุณน่าจะเอาการแสดงมากลบความรู้สึก คุณแค่แสดงเป็นตัวละคร แต่ไม่ได้รู้สึกของตัวเองเป็นตัวละครตัวนั้น”

“คุณจะถูกดูถูกฉันมากไปแล้ว”

“ผมดูไม่ผิดหรอกคุณ ผมขอแนะนำให้คุณเอาดีทางเป็นนางร้ายนะ เพราะคุณไม่มีความอ่อนหวานแบบที่จะเป็นนางเอกได้เลย”

“นี่คุณ...” อัจฉิมาเดินเข้าหาแดนสรวงอย่างจะเอาเรื่อง

“มีอะไรกันคะ” กิ่งนางที่เพิ่งออกมาจากห้องน้ำรีบเข้ามาห้ามทัพแล้วหันไปถามนักแสดงในสังกัด “มีอะไรกันเอม”

“ก็เขา...” อัจฉิมายังพูดไม่จบ แดนสรวงก็พูดสวนขึ้น

“ผมแค่อธิบายเรื่องงานให้คุณเอมเธอฟังนะครับ ผมขออภัยว่าบทพวกคราม เป็นบทที่เหมาะสมกับบุคลิกของคุณที่สุดแล้ว อ้อ แต่ขอให้คุณเล่นให้ลึกกว่าที่เคยเล่นมาหน่อยนะครับ ไฉนแบบตื้นๆ กลวงๆ นะ ผมไม่เอานะ แต่คุณเอมผ่านงานมาเยอะแล้ว เยอะกว่าผมอีก คงจะเข้าใจผมเหมือนนักแสดงประเภททวดเนื้อหนัง โชว์ความเซ็กซี่ไปวันๆ พวกเนี่ย พอหมดความเซ็กซี่แล้วก็ไม่มีใครเหลียวแลหรอกครับ เพราะกลวง มีแต่เปลือก” แดนสรวงพูดจบก็เดินจากไป

“พี่กิ่ง ดูลึ เขาว่าเอม”

“เขาว่าเอมตรงไหน พี่ว่าเขาก็พูดถึงนางร้ายทั่วๆ ไปนะ”

“โอ้ย... พี่กิ่งเนี่ย” อัจฉิมาได้แต่ร้องขึ้นอย่างขัดใจ เพราะเธอไม่รู้จะอธิบายให้ผู้จัดการของเธอเข้าใจได้อย่างไรว่าเธอถูกผู้กำกับหน้าอ่อนนั้น หลอกตาเข้าไปให้แล้ว

หลังจากล่าลาผู้จัดแล้วอัจฉิมาก็ออกมานั่งรอในรถของแฟนหนุ่มที่จอดอยู่ในลานจอดรถ ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงตรึงพจิ่งได้ออกมาจาก

ตึก หญิงสาวที่ต้องเปิดประตูถนัดรอกอยู่จึงค่อนข้างจะหงุดหงิด

“ทำไมนานจังคะ เอมคิดว่าต้นจะตามออกมา”

“โทษทีนะคะเอม พี่เจขอคุยเรื่องบทกับผม นี่ก็ว่าจะแป็บเดียว”
ตรีภาพพูดเสียงอ่อนเสียงหวานอย่างเคย เสียงนี้เองที่มักละลายใจอัจฉิมา
ได้

“ไปกันเถอะคะ เอมหิวแล้ว” อัจฉิมาพูดด้วยเสียงติดจะแงงอน

“เดี๋ยวผมเลี้ยงเอง เอมเลือกร้านเลย วันนี้เอมจะเลือกเมนูแพง
แค้ไหนก็ได้นะ เป็นค่ารับที่ผมมาซ้ำ” ตรีภาพรู้ว่าอัจฉิมาแก้งอนเพื่อให้
เข้าง้อ ชายหนุ่มชอบทำทีงอนพองามของแฟนสาว ชีวิตของเขาพบแต่
ผู้หญิงที่วิ่งเข้าหาและพร้อมเอาอกเอาใจ การได้เป็นฝ่ายอับอ้างทำให้
ความรักไม่น่าเบื่อ

อัจฉิมายังบ่นกระปอดกระแปดเรื่องที่เธอได้รับทางร้ายแทนบท
นางเอก ตรีภาพได้แต่ปลอบใจแฟนสาวว่าการได้เล่นละครเรื่องเดียวกัน
ก็นับว่าดีแล้ว

“ผมได้ยินมาว่าน้องลิลลี่เกือบจะได้บทนางงามแล้วนะ” ตรีภาพ
พูดขึ้นขณะที่รถจอดติดไฟแดงภายในซอย

“ลิลลี่นะเธอคะ ใส่อะอย่างนั้นนะเธอจะเล่นร้ายได้”

“ก็ไม่รู้สินะ ได้ยินว่าผู้กำกับเขาชอบการแสดงของลิลลี่”

“แน่ละ หมอนั้นไม่ชอบเอม”

อัจฉิมาตั้งท่าจะบ่นอีกยาว แต่เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ของตรีภาพ
ดังขึ้นเสียก่อน

ชายหนุ่มรับสายแล้วฟังอยู่ครู่หนึ่ง เขาแอบเหลือบมองอัจฉิมา นิดหนึ่ง แต่หญิงสาวก็ยังจับได้

“ครับแม่” ตรีภพรับคำสั่งๆ แล้ววางสาย “เอม ขอโทษทีนะ ไป เลี้ยงข้าวเอมไม่ได้แล้วละ ผมต้องไปกินข้าวกับคุณแม่ เอาไว้พรุ่งนี้ผม ชดเชยให้นะ”

“พรุ่งนี้เอมมีงาน”

“งั้นอาทิตย์หน้าที่พี่เจนนัดประชุมงาน ผมเลี้ยงคืนนะ”

“เอมไปทานข้าวกับคุณแม่คุณด้วยไม่ได้หรอกะ คุณแม่ก็ทราบอยู่ แล้วนี่คะว่าเราเป็นแฟนกัน”

อัจฉิมารู้ว่าแฟนหนุ่มไม่ยอมให้เธอไปร่วมโต๊ะกับมารดาของเขา ด้วยเพราะฝ่ายนั้นไม่ชอบเธอที่ฐานะไม่เสมอกัน แต่หญิงสาวก็อยาก ลองใจคนรักว่าจะทำอย่างไร

“ไม่ได้หรอกเอม มีเพื่อนคุณแม่ไปด้วย เอมไปก็ไม่สนุกหรอก”

‘เพื่อนคุณแม่’ คำนี้ทำให้อัจฉิมาเอะใจ เธอยังจำได้ดีที่ตรีภพเคย บอกว่าแม่ของเขากับแม่ของพิมพ์ระพีเป็นเพื่อนกัน เธอจึงถามออกไปตาม สัญชาตญาณของผู้หญิง

“เพื่อนคุณแม่คุณคือแม่ของพิมพ์ระพีใช่ไหม ยายนั่นไปด้วยใช่ ไหม”

“เอม...มันก็แค่กินข้าว ผมไม่มีอะไรกับเขาลักหน่อย ผมบอกเอม หลายครั้งแล้วนะ”

“งั้นก็ให้เอมไปด้วยสิคะ”

“เอม...” ตรีภพโอดครวญ เขารู้ว่าเธอรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เข้าใจว่าคนรักกำลังหึงหวงและหาเรื่องมาตีรวนเขา “ไม่เอาหน้า ไว้วันหลังนะคะ เอมว่าวันไหนผมเทคิให้เอมได้ทั้งวันเลยนะ นะ...”

อัจฉิมาไม่ได้ตอบคำ เธอรู้ว่าถ้าเธอไปร่วมโต๊ะกับมารดาของคนรัก คงรับประทานอาหารอย่างไม่มีความสุข แต่กระนั้นก็ยังอดน้อยใจจนรู้สึกตื้อตันในลำคอไม่ได้

“เดี๋ยวผมแวะไปซื้ออาหารร้านที่เอมชอบ แล้วจะเลยไปส่งเอมที่บ้านก่อนค่อยไปนะคะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ จอดตรงนี้แหละ เอมจะลง”

“เอม...เข้าใจผมหน่อยสิ”

“เอมเข้าใจค่ะ ต้นจอตลอดเถอะ” อัจฉิมาตอบเสียงแข็ง สะบัดสะบิ้ง

ตรีภพรู้ว่าถ้าอัจฉิมาอยู่ในอารมณ์นี้ ไม่มีทางที่เขาจะง้อเธอได้ง่ายๆ ทางที่ดีเขาควรโอนอ่อนผ่อนตาม รอให้หญิงสาวใจเย็นลงแล้วค่อยคิดหาวิธีง้อเธอใหม่อีกครั้ง

ตรีภพนำรถจอดเทียบข้างทาง เมื่ออัจฉิมาลงจากรถแล้วก็ไม่ลืมบอกเธอว่า “ถึงบ้านแล้วโทร. หาผมด้วยนะ”

เมื่อยืนอยู่ลำพังที่ริมทางเท้าในซอยอัจฉิมาจึงได้รู้ตัวว่าตัดสินใจผิดถนัด ดีกที่ตั้งบริษัทเจเนจิต พลัส สตูดิโออยู่ในซอยเปลี่ยวแถบชานเมือง การที่เธอขอลงรถกลางซอยแบบนี้เป็นการสร้างความลำบากให้ตัวเอง เพราะไม่มีรถแท็กซี่ผ่านมาให้เรียกเลยสักคัน

แดนสว่างขับรถผ่านมาพอดี เขาเห็นอัจฉิมาयीนอยู่ริมทาง ทำทางเหมือนกำลังมองหารถสักคัน ใจหนึ่งเขาก็อยากจะแวะรับเธอ แต่เมื่อนึกถึงเรื่องที่เขาดูแลเพื่อนรักของเขา ความโกรธก็หวนกลับมาทำให้เขาตัดสินใจขับรถผ่านไป

อัจฉิมาयीนโบกรถอยู่นาน เมื่อเห็นรถแท็กซี่ที่เปิดไฟว่างผ่านมาเธอก็รีบเดินลงไปโบกรถบนถนน หญิงสาวไม่ทันสังเกตเห็นรถสามล้อเครื่องที่วิ่งสวนเลนมาทางด้านหลัง รถคันนั้นเร่งเครื่องแซงรถคันอื่นจึงเสียหลัก เล่นกินเลนพุ่งมาหาเธอ คนขับรถตกใจพยายามหักหลบ แต่ก็หลบไม่พ้น กว่าจจะรู้ตัวอัจฉิมาก็ถูกรถเฉี่ยวล้มหงายหลัง คนขับรถสามล้อเครื่องรีบเร่งเครื่องขับออกไปทันที

“เฮ้ย! ชนแล้วหนึ่เธอ...” อัจฉิมาตะโกนไล่หลัง ขณะลุกขึ้นปีดฝุ่นออกจากเสื้อผ้าเธอรู้สึกเจ็บหลังมาก แต่ก็คิดว่าคงไม่เป็นอะไร หญิงสาวรีบขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดรอก่อนที่ฝนจะตกกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีขลุ่ย